

SLAVOMÍR ŠUJA & LENKA ŠUJOVÁ

KRONIKA ZABUDNUTÉHO VĚSMÍRU

SVĚDOK ZÁNIKU

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0495-1

A ja? Som len jednou z iskier v tejto ohromnej symfónii.
Nepamätám si svoj pôvod. Viem len, že moje počiatky boli ukryté v chaose. Miesto, kde čas nemal smer a priestor bol len neurčitou substanciou. Bola to éra, ktorú si nedokážem predstaviť – nekonečná a pritom tak krátka.
Bolo to ako prebudenie z hlbokého sna. Cítil som, ako sa okolo mňa zhromažďujú čiastočky prachu a plynu, ako začínajú tancovať v neviditeľnom víre. Zdanlivo chaotický pohyb mal v sebe skrytý poriadok, pravidlá, ktoré sa nedali poprieť.
Gravitácia ma pohlcovala, premieňala ma na niečo nové, niečo mocné.
Bol to zrod. Pomalý, neúprosný proces, v ktorom sa moja podstata menila. Každý kúsok hmloviny sa spájal, spevňoval, formoval. Zárodok energie vo mne sa prebudil, rozžeravil, až kým sa nestal pulzujúcim jadrom. Moje srdce. Horúce, živé, rytmicky bijúce.
Začal som vnímať svoj tvar, pevné vrstvy hornín a kovov, ktoré ma obklopovali. Už som nebol len neurčitá esencia. Bol som svet. Nový, pevný, stabilný svet uprostred nekonečného

„Lospor, také je tvoje meno, meno, ktoré nesie odkaz tvojho vzniku. Si formou zrodenu z prastarých hviezdokôp Naitstab a Avora, z kolísk svetla a hmoty, kde sa snúbia tajomstvá večnosti.“

Ich slová vo mne rezonovali ako tiché údery neviditeľného zvonu, prenikajúc do každej častice môjho vedomia.

„Mnohých splodili, no len ty, Lospor, si výnimočný. Ty nesieš fragmenty ich mysle, iskru, ktorá bola kovaná priamo v tkanive univerza. A predsa nie si ich kópiou – si viac.

Tvoja podstata bola transformovaná samotným vesmírom.

Si dar, ktorý nemožno prehliadnuť. Vieš to cítiť, však?“

Ich hlas sa náhle stíšil, akoby očakával moju odpoveď. A predsa som mlčal – slová boli zbytočné.

Cítil som, že ich pravda je hlbšia, než by ju mohli vyjadriť akékoľvek frázy.

„Sme milióny,“ - pokračovali, a ich hlasy sa splietali do symfónie neznámej hudby - „ale nie je medzi nami vek, ktorý by ňu obmedzil. I ty raz nachoníš svoj plný potenciál, svoju

Nepotápali sa hlbunami vesmíru ako ja – ich cesty boli povrchné, plytké, plné násilia. No to, čo ma vyviedlo z rovnováhy, nebola ich dravosť, ale ich metóda. Ich cesty neboli ich vlastné. Ich technológia bola cudzia, ukradnutá. Paraziti.

„Príživníci.“ - zašepkal som, môj hlas znel ako vzdialené ozveny, ktoré sa rozplynuli v prázdne.

„Všetko, čo majú, vzali. Od strokotancov, ktorí hľadali nádej. Rozobrali ich sny a premenili ich na nástroje smrti.“

Vo mne sa zdvihla búrka. Cítil som znechutenie, ktoré mi spaľovalo jadro, pohrdanie, ktoré mnou prenikalo ako jed.

Ich činy boli zrkadlom temnoty – nielen ničenia, ale aj kradnutia budúcnosti.

„Ako to môže vesmír dovoliť?“ - spýtal som sa, hoci odpoveď som vedel – pravidlá.

Tie isté pravidlá, ktoré ma držali zviazaného, ma nútili mlčať.

Napokon ma viera v rovnováhu a pravidlá stanovené radou pohltí ako trnistý závoj, ktorý oslepuje oči a dusí myseľ. Slepá poslušnosť k zákonom sa stáva bremenom, ale aj jediným

„Opatrnejšie, zberba!“ - môj hlas sa nesie cez reproduktory, tvrdý, neústupný.

„Nemám chuť znova vysvetľovať dôvod nedostatku. Tri doly za týždeň – to hraničí s nespokojnosťou pánov.“

Pracovníci zastanú. Nie preto, aby sa podriadili – ale preto, aby na mňa upreli pohľady. Temné zrenice sa zabodnú do môjho skla, chladné, bez emócií. A potom, v mojej mysli, zaznie odpoveď.

„Prepácte. Budeme opatrnejší. Sláva veľkému Sko’Ve, nášmu najvyššiemu.“

„Sláva, zdravie, moc pre Sko’Ve.“ - odvetím bez zaváhania. Posvätná fráza, ktorej význam už dávno vybledol.

Sko’Ve. Najvyšší. Prvý. Stvoriteľ všetkého, najmocnejší zo všetkých. On jediný nepotreboval pomoc, aby dal svetu život. Šesť rás vzniklo z jeho vôle. Baníci, dozorcovia, konštruktéri, hospodári, inseminátori – tí poslední sa starajú o vývoj plodov nenarodených. A potom je tu šľachta. Vyvolení, ktorí stoja najbližšie k pánom, ktorí majú tú česť byť ich hlasom. Oni sú tí, ktorí sú povolani viesť

Prekročím hranicu svetla. Tento krát vstúpim celý – žiadne polovičné prenosy, žiadne odťazené odpovede. Ak je niečo, čo T skutočne trápi, chcem to počuť naplno.

Holografické pole sa zatvorí okolo nás ako sklenená nádoba.

Teraz sme len my dvaja. Bez svedkov.

„Počul som niečo...“ - začne T váhavo.

Jeho hlas sa zadrháva. Nebýva takýto.

„Chystajú znova obrad.“ - nechcem to počuť.

Nie teraz. Nie znova.

„Hovorí sa, že vyberú ďalšiu skupinu. Na spoznanie tvorcov.“

Ticho medzi nami je husté, lepivé, plné podtextu.

„Niektorí šepkajú... že existuje kasta, o ktorej nikto nehovorí.

Pracujú v mestách bohov. Obsluhujú stroje, čo poháňajú všetko nad nami. Udržiavajú mestá na jednom mieste.“

„Nezaradujú sa medzi nás. Ani medzi dozorcov. Ale predtým... predtým patrili k niektorej z kást.“

„Predtým,...“ - to slovo visí vo vzduchu ako hnilobný zápach.

„Už aj ty?“ - povzdychnem si, unavene pretočím očami.

Nemusia byť porazení v priamom boji. Stačí ich dostať tam, kde sa sami zničia. Hrozba? Možno. Príležitosť? Rozhodne. Kapitán stojí vedľa mňa, jeho pohľad je nečitateľný. Viac sleduje mňa než obrazovku pred sebou.

„Očakával si to?“ - spýta sa ticho, ale v jeho hlase je skrytý podtón skúšky.

Nepohnem sa. Nevyjadrujem prekvapenie.

„Vždy očakávam, že sa veci skomplikujú.“ - odpoviem rovnako pokojne.

„Ale v skutočnosti je to irelevantné. Čísla nie sú rozhodujúce. Rozhoduje spôsob, akým sa hýbu.“

Kapitán sa zamyslene uchechtne.

„Pekná teória. Uvidíme, ako si s tým poradiš v praxi.“

„Vieš,“ - začal po chvíli, aby nadviazal na rozhovor -

„odkedy si prevzal velenie, loď funguje hladšie ako predtým.

Všetci si to všimli.“

„Snažím sa robiť svoju prácu čo najlepšie. Čím menej problémov, tým pokojnejší let a hladšie misie.“ - prehodím

sotva snúšťajúce oči z holografického panelu

„Vaše ruky boli stvorené na prácu, váš intelekt na tvorbu. Prišiel čas, aby ste spojili svoje sily a postavili monument – pyramídu transformácie, akú nikto pred vami neuzrel.“ - vkladám im do snov víziu veľkolepého diela, jeho kontúry sa vynárajú z hĺbky ich podvedomia.

Vidia obrovské podzemné priestory, klenby vytesané do skál, majestátne steny vyžarujúce tajomnú silu.

„Postavte stavbu, ktorá vás povýši. Nájdite odpovede. Urobte zo mňa hrdú planétu.“ - ukazujem im miesto, kde začnú jaskyne ukryté hlboko v mojich útrobach, kde kryštály žiaria ako hviezdy uväznené v kameňoch.

No nie všetky tajomstvá odhaľujem. Kryštály nie sú len obyčajným stavebným materiálom. Sú studnicou energie, zdrojom sily, ktorý prebudí to, čo ešte len čaká na svoj čas.

„Každý z vás dostane úlohu. Vaše štyri ruky budú klásť kamene, tvarovať svetlo. Niektorí z vás budú baníkmi, iní sa postarajú o stroje, ktoré zdvihnú balvany do výšin. Ďalší budú spravovať spoločné priestory, udržiavať oheň, starať sa o potravu.

A aby ste nehladovali, dávam vám semiačka, ktoré vás uživia.

Tam, v týchto tieňových zónach, rástlo čosi nepoznané. Pomalé roztrhnutie reality, akoby vesmír sám v dyme rozkladal svoje vrstvy. Žily pulzovali temnou silou, nekonečné prúdy energie prúdiace medzi hviezdami sa spájali v jednom bode.

A potom to začne. Pohyb. Niečo sa prebúda na hranici temnoty. Najprv len slabé zmeny v energetických poliach, drobné vlnky v subpriestore. Potom prišlo narušenie svetla – chladné tiene krúžiace ako predzvesť blížiacej sa búrky.

A napokon... pretrhnutie ticha. Plienitelia prichádzajú.

Z hlbín neznáma sa vynára roj – nekonečné miliardy plavidiel tvaru valcov, ich povrchy sa lesknú kovovým odleskom, akoby boli odliate z temnoty samotného vesmíru. Ticho sa roztrhne.

Obrovský roj rozdelený do klanov. Chránia sa komplexnými štítni aj sekundárnymi. Pohybujú sa ako predátor, ktorý zacítil krv. Bez náznaku diplomacie, bez váhania. Majú jasný cieľ.

Svet, ktorý nikdy predtým nepoznal rasu Mocných, sa v tej chvíli stal ich korisťou.

„Máme vážne problémy v severozápadnom sektore!

Delostrelectvo tam nevydrží dlhšie než pár minút! Potrebujeme okamžitý presun jednotiek, inak prerazia vnútorný obvod!“

Vrchný veliteľ okamžite zareagoval.

„Presuňte delostrelectvo, ale zabezpečte, aby letecká podpora kryla preskupenie! Nepriatelia sa nesmú dostať bližšie! Musíme malé jednotky odtrhnúť od hlavného roju. Ak narušíme ich koordináciu, máme šancu!“ - dodal.

„Áno, pane!“ - dôstojník rýchlo odoslal rozkaz.

Všetci vedeli, že toto nebola len bitka. Bol to boj o prežitie.

Veliteľ sa otočil k taktickému tímu. Jeho pohľad bol tvrdý ako oceľ.

„Pripravte plán na rozsiahly protiútok. Ak sa im podarí oslabiť naše línie, musíme byť pripravení na rozhodujúci úder.“

Komunikačný dôstojník zbledol.

„Pane... máme ďalšie vysielanie.“

Veliteľ sa zamračil.

„Prehrať.“

Hlas, ktorý sa ozval, nepatril ničomu živému. Bol to chladný,

„Zhromaždíme potravu, zajatcov, zdroje. Počkáme, kým sa situácia upokojí. A potom... ho odstránime.“

Hrestax, jeho syn, sedel opretý o konzolu, ruky prekřížené na hrudi.

„A ak sa Xa'ar stane opatrnejším? Ak zacíti zradu?“

Xam'ar sa uškrnul.

„Xa'ar nie je opatrný. Je samol'úby. Myslí si, že jeho moc je neotrasiteľná. Verí, že ho nikto neohrozí. Presne tak, ako to kedysi veril náš otec.“

„Všetci to vieme. Ale ak má padnúť, musíme si byť istí, že ho nenahradí niekto ešte horší.“ - premýšľal Hrestax.

Xam'ar sa mierne pousmial.

„Ver mi, synu. Ja sa postarám, aby som to bol ja, kto prevezme opraty. Nebude tu žiadne vákuum moci.“

Jeden z jeho bojovníkov zavrčal.

„Chceme ho roztrhať na kusy? Alebo počkáme, kým sa ocitne v slabšej pozícii?“

Xa'ar už bol za ním. V jednej ruke pevne zvieral rituálny nôž. Čepel' bola krátka, ostrá, vyrobená na jediný úder, ktorý rozhodne o osude bytosti. Úder bol rýchly, presný, vedený chladnokrvne. Xes'ar sa strhol, jeho ruka sa vystrela k rane na bruchu, odkiaľ sa začala valiť temná krv. Vydal tlmený zvuk – nie výkrik bolesti, ale prekvapenia.

„Môj otec.“ - prehovoril Xa'ar pomaly, jeho hlas bol hladký ako povrch skaly.

„Tvoja doba sa skončila.“

Xes'ar zamrmľal.

„Čo to trepeš, chlapče?“ - a v tej chvíli sa otočil... ale už bolo neskoro.

Xa'ar sa vrhol dopredu s rýchlosťou a silou predátora. Nôž sa mu zaleskol v ruke a vrazil ho Xes'arovi priamo pod rebrá. Starý bojovník vykrikol – no nebol to výkrik bolesti. Bol to výkrik zlosti. Zrady. Pokúsil sa zdvihnúť ruky, ale ďalší úder prišiel rýchlo. Čepel' sa mu zarývala hlbšie, otočená vnútri tela, aby nespôsobila rýchlu smrť, ale pomalú, mučivú agóniu.

A potom... nás zmasakrovali. Každý výsadok. Každú loď.
Každý klan. Naše najsilnejšie rody zanikli v priebehu hodín.
Zničili viac lodí, než dokázala ktorákoľvek civilizácia.
Vymazali našu históriu. A teraz... lovia nás. Lovia bez milosti.
Šťastlivci, ktorí unikli, dlho blúdili žilami univerza. Človek
nejak získal technológiu smerovačov od aliancie rás.
Preto vysielame toto posledné varovanie. Nevytvárajte veľké
skupiny. Nekomunikujte priamo. Infikovali naše systémy
technologickým vírusom. Sledujú nás a lovia bez milosti
agresívnejšie než primitívne opice. Nepadnite do pasce.
Postavili koráby podobné našim. Dokonca väčšie, rýchlejšie,
bojaschopnejšie. My... nemáme šancu. Prežite toto temné
obdobie. A potom... sa možno jedného dňa vrátíme. Možno...
jedného dňa opäť naplníme galaxiu strachom.“

Nekonečná slučka opakovala varovanie. Zmizne až po
vyčerpaní energie za mnoho miliónov rokov. Pre mňa v tom
čase nepochopiteľný čin podfarbený čírou lžou. Ako môžeme
my, obávaní celou galaxiou, podľahnúť slabej civilizácii. Tobôž

sféry. Lospor pokračuje.

„Pyramída bola iba nástroj. Katalyzátor. Niečo, čo transformovalo môj povrch. Čo zmenilo moje telo na to, čím je dnes – na fantómovú bielu planétu.“

„A oni?“ - vrčím.

„Čo dostali oni, keď ich duše pohltil tvoj takzvaný vznešený cieľ?“

„Dostali odmenu.“ - odpovie bez zaváhania.

Prízraky sa znova zhmotnia. Sledujem ich. Beztvaré tiene, ktoré sa kedysi nazývali rasou. Lospor pokračuje pokojne.

„Ich obeta umožnila miliardám iných civilizácií prežiť. Moje telo sa stalo priechodom pre energie vesmíru. Kde predtým bola prázdnota, teraz existuje cesta. Kde predtým bola deštrukcia, teraz pulzuje život.“

„A oni?“ - zopakujem ešte chladnejšie.

„Sú jeho súčasťou.“

S hrôzou mi dochádza, čo tým myslí. Títo prízraky... Nezmizli. Nestali sa ničím. Stali sa súčasťou samotného Lospora.

Ponáram sa. Tentoraz nehľadám počiatky vojny. Ani dávne
machinácie tieňových vlád, ani príčiny pádu môjho druhu. Nie.
Hľadám jeho - Annai-Airaim'A.

Vízia sa rozbieha. Svet okolo sa mení. Už nie som v temnote.
Vidím vzdialenú budúcnosť, rozmazanú a predsa ostrú ako
čepel' tesne predtým, než sa zabodne do tela. Vidím ho
v mlčanlivých chodbách výskumných komplexov. Chodí
pomaly, s rukami za chrbtom, očami zabodnutými do zeme.
V jeho krokoch je ťažoba. Prenáša sa na priestor okolo neho,
akoby ho tiaž spomienok ohýbala ako gravitácia planét.
Kdesi v jeho vnútri stále horí žeravá bolesť z havárie, ale
dokázal ju potlačiť, ovládnuť, premeniť na palivo. Nepomiatol
sa ako ostatní. On jediný z celej svojej posádky dokázal prežiť
nielen fyzicky, ale aj duševne. Hoci bol len tieňom toho, čím
býval. Roztrieštený, dokaličený, ale nažive.
Zakaždým, keď prejde popri skle laboratórnych miestností,
nepozrie dnu. Nie preto, že by ho nezaujímalo, čo sa deje
za ním. Ale preto, že v odraze vidí niečo iné. Tváre minulosti

Nemôžem sa nechať ovládnuť pudmi. Zanechávam za sebou roztrhané zvyšky tiel. Zlomené kosti, prázdne oči, poodchodené údy. Noc ich pohltí. A s ňou aj pravda o tom, čo sa tu stalo. Svetlom krištáľových dómov prechádzam ako tieň. Ani zvuk, ani stopa. Cesta ma vedie do hlbín jaskýň. Kroky čoraz tichšie, dych čoraz hlbší. Musím znova prekročiť hranice. Musím sa znova ponoriť do prázdna. Sadám si do temnoty. Vdychujem chlad, cítim kamene pod sebou, cítim vlastnú silu, vlastnú vôľu. Musím meditovať. Naučiť sa ovládať silu, ktorá mi bola daná. Oči sa zatvárajú. Telo sa ponára do nehybnosti. Vedomie sa uvoľňuje, stráca kontúry, rozplýva sa...

Rieka času sa znova otvára, jej prúdy sa tiahnu v nekonečných farbách, splývajú a rozlievajú sa do nespočetných vetiev možností. Sledujem, ako sa cez desaťročia formuje jeden konkrétny bod v budúcnosti. Pevný ako ukotvený monolit v prúde udalostí. Oslava.

Galaktické zoskupenie pripravuje veľkolepý ceremoniál. Výročie, symbol pokroku, triumf ich kozmického impéria.

Každý svet Zoskupenia sa pripravoval na svoje vlastné ceremónie. Udeľovali sa pocty, oceňovali sa architekti, velitelia, stratégovia a vedci, ktorí zasvätili svoje životy tejto chvíli. Každá rasa, každý národ sa zapojil do tohto veľkolepého predstavenia moci.

V politických kruhoch panoval konsenzus – toto nebola len obyčajná oslava, ale manifest moci a technologickej dominancie Galaktického zoskupenia. Nové koráby neboli len dopravnými prostriedkami – boli to pevnosti, ktoré mohli ovládať hranice neznáma, vládnuť nad chaotickými regiónmi a zabezpečiť, aby žiadna rasa už nikdy neohrozila rovnováhu moci.

Záujem o podujatie rástol každým dňom. Predstavitelia rás zo všetkých kútov známeho vesmíru sa chystali na slávnostnú inaguráciu flotily. Každá loď mala svoj názov, svoje poslanie a svojich vyvolených kapitánov. Medzi nimi stáli aj Premožitelia Plieniteľov – tí, ktorí pred desaťročiami priviedli k pádu posledné veľké hrozby v dejinách zoskupenia. Ich prítomnosť bola symbolická, no zároveň pripomínala, že nebezpečenstvo

Trojuholnikové trupy týchto lodí stáli v prvej línii obrany proti Plieniteľom—osamelým klanom, ktorých valcovité lode sa rojili v chaotických formáciách. Podľa teórií hlavný roj obsahoval biliardy lodí, pohybujúcich sa ako oceán smrti. Ich útoky prichádzali bez varovania, zasahovali najodľahlejšie kolónie, drviac civilizácie, ktoré sa nedokázali brániť. Harbingery boli vždy tam, kde bolo treba. Boli to strážcovia, hrdinovia, ktorí vedeli, že ich misie sú samovražedné, no aj tak sa vydávali do neznáma.

„Vieš, že Harbingery boli prvé, čo sa postavili Plieniteľom na planéte Malkor?“ - poznamenal technik pri pohľade na obrazovku.

„Tie ich valcovité lode síce vyzerali neohrabane, ale ich zbraňové systémy boli smrtiace.“ - prikývol jeho kolega.

„To áno, ale práve Harbingery vydržali tak dlho vďaka svojej schopnosti prechádzať cez kozmické žily. Hybridný pohon kombinoval vesmírne tunely s fantómovým jadrom.“ - vysvetľoval ďalej, zatiaľ čo sledoval, ako sa lode približujú k Nexus stanici.

„Ale dnes, dnes nie sme tu, aby sme počítali staré účty. Dnes sme tu ako svedkovia niečoho vzácného... okamihu, keď sa všetko—svety, rasy, tradície—zbiehajú do jedného bodu. Do tejto chvíle.“

Zhlboka sa nadýchol, farby na jeho pokožke prešli do jemnej zlatej, akoby sa aj on sám stal súčasťou veľkého príbehu.

„Pozrite sa okolo seba... Diplomati, vedci, bojovníci, snilci... Každý z vás nesie vo svojich rukách kúsky vesmíru. A napriek všetkým rozdielom, navzdory gravitáciám, ktoré nás kedysi ťahali k vojnám... dnes sme tu. Spoločne.“

Na chvíľu sa usmial, pohľad mu zmäkol.

„A áno, viem, niektorí z vás čakajú, kedy konečne otvorím témy ťažké, páľčivé, naliehavé... Ale nie dnes. Dnes vám ponúknem niečo iné. Pretože niekedy... niekedy si galaxia zaslúži zaspievať. Nie kvôli tomu, čo stratila... ale kvôli tomu, čo prežila.“

Prešiel k okraju pódia, zhlboka sa nadýchol a posledné slová predniesol s vážnosťou a pýchou, ktorá rezonovala až

Oirdova pokožka zružovela, pulzujúca krv pod tenkou vrstvou kože prezrádzala napätie.

„Nie je to strach. To, čo som videl, nie je niečo, čo dokážeš pochovať. Ich spôsob boja... bolo to čisté vyhladenie. Žiadna ľútosť, len presnosť a chlad. Premenili sa na nástroje smrti. Stále vidím ich oči. Prázdne. A teraz sedia tu medzi nami a smejú sa, ako keby to všetko bola len hra.“

Mai-Lim si povzdychol a jeho hlas prešiel do tlmenej hĺbky.

„Bol som tam. Videl som, čo dokázali. A áno, boli monštrá... ale naše. Bez nich by nikto z nás neprežil. Ani ty.“

Oird zovrel päste.

„Prežil som... ale za akú cenu? Myslíš, že sa dá len tak zabudnúť na to, ako roztrhali Plieniteľov na kusy? Ako poľovali... ako zver. A čo ak sa jedného dňa rozhodnú, že sme na rade my?“

Sarkastický úškrn sa zrodil na Mai-Limových perách.

„Chceš hovoriť o cene, Oird? Čo si čakal? Že Plienitelia si sadnú k stolu a začnú vyjednávať? Že s nimi uzavrieme veľkú mierovú dohodu? Oni nás žrali. Doslova. Nebola to vojna. Bola to genocída.“

„Astralium sa stane tieňom. Žiadna detekcia. Žiadna stopa.
Len ticho. A tma.“

Ticho v miestnosti je hmatateľné, publikum zadržáva dych.
Scéna sa zlomí. Nová loď — masívna, hrozivá, hologram sa
rozsvieti krvavým tónom. Netreba slová. Pold, mohutný ako
samotná gravitačná studňa, kráča vpred.

„Toto prináša trieda Astralium.“ - prehovorí hlbokým hlasom,
slová sú suché, ale nesú v sebe váhu ocele.

„Nie je to obrana. Je to ofenzíva. Hybridné jadro — kinetika,
plazma, EMP — všetko v jednom.“

Hologram ukazuje kanóny, ktoré sa pohybujú s desivou
presnosťou, strely ako inteligentné projektily, meniace
trajektóriu v zlomku sekundy.

„Ale to, čo ju robí výnimočnou, je jej autonómia. Toto... nie je
loď. Je to predĺženie posádky. Partner... ktorý vás nikdy
nezradí.“

Obrazy smrtiacej symfónie plnia sál. Publikum mlčí, niektorí sa
jemne ošívajú, iní len civia, akoby v extáze. Sledujem to

V tej sekunde sa všetko zmení. Postava sa prudko, neprirodzene otočí — pohyb príliš plynulý, príliš hladký, ako keby sa sama realita ohla. Vzduch stuhne. Zvuk sa stratí. Čas sa spomalí. Ochrancovia zamrznú v pohybe. Tváre im sklenia, telá sa stanú voskovými figurínami — paralyzovaní neviditeľnou silou.

V sále padne ticho, ktoré bolí v ušiach. A v tej chvíli to uvidím. Spod rúcha sa vymrští chvost — dlhý, šupinatý, prastarý, pokrytý tmavými plátmi ako u vyhynutých predátorov. Zachveje sa, zasyčí a zmizne späť do tieňa.

Chvost... ako u jašterov Plieniteľov. No toto nie je Plieniteľ. Toto je niečo horšie. Niečo staršie.

Vzduch sa zachveje, z postavy sa začne šíriť vlna energie — nie plazma, nie pole, ale niečo surovejšie, temnejšie. Vibrácie — pulzujúce ako tep skutočného srdca, lenže nie živého.

Vlna prechádza priestorom, dotýka sa ľudí, bytostí, všetkého živého. Nie ako náraz, ale ako neviditeľný prúd, ktorý sa vkráda do kostí. Cítim ju prichádzať. Každým krokom, každým tlkotom. Vzdúva sa, objíma dav, nasáva ich prítomnosť, hladná,

A potom — rev. Nie z hrdla, ale z duše. Zvuk starý ako samotné hviezdy, nesúci sa ako tlaková vlna, čo trhá svaly, kosti, vôľu. Rezonoval v našich hlavách, prelieval sa každou štrbinou vnútra a vynášal na povrch najskrytejšie strachy. Svaly stuhli, nedokázali sme urobiť krok. Vzduch sa zmenil na olovo. Chcel pomstu. Bolo to jasné. Posledný z ich rodu, ktorému zobrali všetko. A my — sme boli posledný klinec do jeho rakvy.

„Zastav!..“ - vyšlo zo mňa, hlas slabý ako vietor.

„To vaša loď... spustila nerovný konflikt... Keby nebolo prvého výstrelu... mohli sme... mohli sme pokračovať po svojich cestách...“ - snažím sa prehovoriť k rozumu, ak tam ešte nejaký zostal.

Posledný pokus, hodený do prázdnoty vesmíru. Ale odpoveďou bol výkrik, čo trhal planétu. Hrdelný rev, vyzývajúci k súboju, k zúčtovaniu, ktoré nemalo víťaza.

„Prinútil si nás k tomu...“ - zašepkám, hlas sa mi láme, ruky sa trasú.

V očiach cítim slzy, nie zo strachu, ale zo zúfalstva. Stláčam snúšť. Praskavý výstrel roztrhne ticho. Gulka prenikne lebkou

mysľou ešte skôr, než ju Nieríms vyslovil. Záznam... alebo vedomie?

„Cítiš to tiež, však?“ - prichádza ku mne Plejád'anova telepatická vlna, tichá a chvejúca sa.

„Niečo... sa prebúdzalo.“

Prikývne sotva badateľne, no viem, že ma vníma. V tej chvíli som si istý jednou vecou – toto sme nikdy nemali prebudiť.

Kryštál sa možno len díva. Ale možno... si nás pamätá.

Zrazu som nebol v aule. Ani vo vlastnom tele. Stojím v prázdnote. V priestore, kde neexistuje čas ani hmota — len vedomie. A predomnou sa vynorí on — Lospor.

Živá planéta, bytosť, ktorú nemožno pochopiť ani opísať. Jeho oči žiaria ako dve hviezdy, z hrude mu vyžaruje oslnivý kryštál. Jeho hlas je všade a nikde.

„Annai-Airaim'A... konečne nastal čas... počúvaj dobre. Si tu, pretože to tak Univerzum nariadilo. Nie náhodou ste prežili pád na mňa. Nie náhodou prežil aj Hrestax.“

Hlas nebol slovami. Bol celou planétou. Každým kryštálom,

Moderátor mierne skloní hlavu:

„A teraz, vážení hostia... pozývame vás pripojiť sa k tomuto momentu. Vstúpte do galérie. Sledujte, ako sa táto legenda naplno prebudí...“

Na tento signál sa otvárajú mohutné dvere. Za nimi panoramatická galéria s priamym výhľadom na hangár. Jemná harfa vyplní priestor, tóny sú čisté, krehké – akoby nikto nechcel rušiť blížiaci sa zázrak. Hostia vstupujú. Tlmený šum obdivu, rozšírené oči. Pred nimi sa rozprestiera hangár ako katedrála. Moderátor sa odmlčí, kým orchester prejde do jemnejších tónov. Flétna a klarinety začnú hrať tajomnú, melancholickú melódiu, pripomínajúc nekonečné hlbiny vesmíru.

„Na našich holografických obrazovkách ste už mohli zahliadnuť prvé detaily tohto kolosu. Teraz však nastal čas pozrieť sa naň bližšie. Sledujte spustenie systému, ktoré nie je len technickým zázrakom, ale aj umeleckým dielom.“

Každý šindľovitý plát povrchu, pripomínajúci krovky hmyzu, začína žiariť jemným prísvitom. Letokruhové vzory sa objavujú a miznú, rytmicky stúpajúc a klesajúc. Bočné strany trupu

„Táto loď je majstrovské dielo.“ - ozval sa hlavný inžinier, ktorý stál opodiaľ.

„Pred pár rokmi by nikto nepovedal, že niečo také bude možné.“

„A predsa tu sme.“ - odvetil kapitán s miernym úsmevom, stále sledujúc výhľad.

„Táto cesta je dôkazom toho, že hranice sú len ilúziou.“

Medzitým v jednom z luxusných salónikov hostia sedeli pri veľkých oknách a obdivovali neobyčajné svetelné predstavenie sfér. Atmosféru dopĺňala hudba, ktorá prechádzala cez palubu – jemné tóny harfy sa miešali s hlbokými údermi tympanov a vzdialeným šepotom zboru, ktorý akoby znel z iného sveta.

„Je to ako byť vo vnútri živej galaxie.“ - poznamenal jeden z hostí, fascinovane sledujúc víry svetla okolo lode.

„A to sme ešte len začali.“ - odvetila vedkyňa, ktorá sedela oproti nemu.

„Predstavte si, čo všetko sa tu skrýva. Fantómové sféry nie sú len prechodom – sú samostatným vesmírom.“

„Možno sa raz naučíme nielen prechádzať nimi, ale aj ich

SLAVOMÍR ŠUJA & LENKA ŠUJOVÁ

KRONIKA ZABUDNUTÉHO VESMÍRU

SVĚDOK ZÁNÍKU

„Nekonečný domov civilizácií. Miesto, kde sa rodia svety... a kde aj zanikajú. Kozmom sa šíri nákaza agresie. Rasa Mocných dobýva, zotročuje a ničí. Planéty padajú jedna za druhou a nikto to nezastaví. Strážcovia, ktorí kedysi chránili rovnováhu, teraz sledujú, ako sa vesmír mení pred ich očami.

Lenže vesmír už nechce mlčať. Pravidlá, ktoré ho držali v rovnováhe, sa lámu. Tí, ktorí mali stáť nad všetkým, pochybujú. Tí, čo slepo ničia, nevidia, že sami spečatili svoj osud.

Strážcovia a dobyvatelia, svedkovia i obeť, všetci kráčajú k neodvratnému stretu. No keď príde deň rozhodnutia, kto bude posledným svedkom zániku? Je zánik osudom, alebo len rozhodnutím tých, ktorí ho sledujú?

Keď nastane posledný deň, kto si naň spomenie? Kto sa mu postaví? Kto zvolí správnu cestu?“

ISBN

